

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 29.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **8709** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 7, ал. 9 от Закона за контрол над взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите /ЗКВВООБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Я. Н. К. с адрес: гр. С., жк Сердика, Б., В., .4, А. срещу Заповед рег. № 761/12.10.2009 г. на ВНД Н. на 03 РУ-С., с която на оспорвания е отказано подновяване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

В жалбата си К. твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен. Наведени са доводи, затова че неправилно административният орган е преценил събраните в хода на производството доказателства. Посочва, че оръжието му е необходимо за лична охрана и че той е притежава няколко търговски дружества, развиващи активна дейност, което е свързано с пренасянето на големи парични суми и ценности. Наведени са доводи за това, че К. е в крайно изострени отношения с конкуренти, което е достатъчен аргумент за основателност на отправеното искане. Оспорващият сочи, че многократно е сезирал правоохранителните органи за реални или възможни заплахи за неговия живот и имущество, като във връзка с някои от тези сигнали са образувани досъдебни производства. Изтъква се и факта, че притежаваните от него автомивка, автокъща, кафе-аператив и автосервиз са били обект на палежи, за което има повдигнати обвинения срещу конкретни лица. Изложени са и аргументи, че Конституцията на Република Б гарантира правото на живот на всеки човек, поради което всеки има право

да защитава живота и имуществото си от неправомерни посегателства. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият се явява лично и с упълномощения от него адвокат И, който поддържа жалбата.

Ответникът в лицето на ВНД Н. на 03 РУ на С., не се явява. Представява се от юрисконсулт К, който оспорва жалбата.

Участвалият в производството представител на С., в изложеното пред съда устно заключение, намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че оспорващият е направил искане № К-1887 от 19.08.2009 г. до Н. на 03 РУ на С. за продължаване на срока на разрешителното за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие - пистолет марка „Смит енд Уесън“, кал. 9 x 19 мм, като в мотивите е посочил, че искането е във връзка с необходимостта от самоохрана.

Към искането са приложени свидетелство за съдимост, видно от което лицето не е осъждано, служебна бележка № И - 91213 от 17.08.2009 г., издадена от НСлС, установяваща, че срещу К. няма образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения, удостоверение № 026977/17.08.2009 г., издадено от „ОДПЗС-С. град“, съгласно чието съдържание К. не страда от психични заболявания. Представени са удостоверение за техническа годност на оръжието и квитанции за платени държавни такси.

С докладна записка /л. 58/ от 07.10.2009 г. до Н. на 03 РУ – С., инспектор при служба „КОС“ при 03 РУ – С. е докладвал за постъпилото искане № 1887/2009 г., като е направил предложение за удовлетворяване на молбата по компетентност. Видно от докладна записка № К-1887/18.09.2009 г. /л. 64/ на Зам. Н. на 03 РУ – С., срещу Я. К. са водени няколко досъдебни производства за извършването на различни престъпления.

С постановление на СРП от 03.04.2001 г., /л. 68/ по пр. пр. 54199/2000 г. образуваното срещу К. наказателно производство за престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК е прекратено. С постановление на СРП от 29.02.2004 г., /л. 69/ по пр. пр. 50365/2002 г. образуваното срещу К. наказателно производство за престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК е прекратено. С постановление на СРП от 05.10.1998 г., /л. 71/ по пр. пр. 48186/1997 г. образуваното срещу К. наказателно производство за престъпление по чл. 316, във връзка с чл. 308 от НК е прекратено. С постановление на СРП от 09.08.2004 г., /л. 73/ по пр. пр. 28106/2001 г. образуваното срещу К. наказателно производство за престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК е прекратено.

Видно от докладна записка на инспектор при 03 РУ – С. /л. 76/, след извършена проверка същият констатира, че за К. има данни за извършени криминални деяния по чл. 210, чл. 198, и чл. 214 от НК. По местоживеење за лицето няма данни да е извършвало противообществени прояви. Последното обстоятелство се потвърждава и от докладна записка /л. 78/ на Младши полицейски инспектор при ПУ „Възраждане“. Посочено е, че К. живее на посочения в искането адрес, поддържа добри отношения със съседите и не употребява наркотични вещества.

С писмо К – 1887/24.09.2009 г., лицето е уведомено, че спрямо него започва процедура за издаване на отказ по искането за издаване на разрешение за носене и съхранение на късо нарезно оръжие.

К. се е възползвал от правото си на възражение и с молба от 01.10.2009 г. представил писмени доказателства и е направил уточнения.

Преценявайки, събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорената Заповед рег. № 265/31.03.2010 г.

От издаденото от Началник на сектор „ЧР” на С. удостоверение рег. № 076/25.01.2010 г. се установява, че В С е назначен на длъжността ВНД Н. на 03 РУ-С. със заповед № К 7057/07.09.2009 г.

Видно от издаденото от 03 РУ – С. удостоверение /л. 176/, в управлението е образувано досъдебно производство № ДП 2231/2009 г., пр. пр. 24 690/2009 г. по описа на СРП срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 330, ал. 1 от НК. По това дело е повдигнато обвинение на Н В А за престъпление по чл. 330, ал. 1 от НК. Същите данни се съдържат и в удостоверение № 24 690/27.04.2010 г., издадено от СРП /л. 178/.

От удостоверение № 24 502/04.05.2010 г., издадено от прокурор при СРП се установява, че СРП е спряла производството срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 354А, ал. 3, пр. 2, т. 1 и чл. 339 от НК.

С постановление от 20.05.2010 г. по пр. пр. № 12 066/2010 г. СРП е отказала образуване на наказателно производство по жалбата на Я. К. срещу Г Н.

По искане на пълномощника на оспорващия в процесуално качество на свидетели са разпитани лицата П П и Г К.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на К. лично 22.10.2010 г., видно от саморъчно написания текст на приложения към приписката екземпляр. Той се е възползвал от възможността да оспори акта по административен ред по реда на чл. 81 от АПК пред по-горестоящия орган, който в случая се явява Директора на С.. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.10.2009 г. /вх. 34174/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 1 от АПК. Директорът на С. се е произнесъл с решение от 11.11.2009 г., като е отхвърлил жалбата. Решението е изпратено на К. по пощата, като видно от приложеното към административната преписка известие за доставяне /л. 146/ е получено от него лично на 24.11.2009 г. От тази дата тече и 14-дневния срок за съдебно оспорване по чл. 149, ал. 3 от АПК. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 30.11.2009 г., т.е. в рамките на посочения по-горе преклузивен срок. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови права и интересени и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 16, ал. 1, т. 4, пр. 1 от ЗКВВООБ. Според тази норма, разрешения за придобиване, съхраняване, носене и употреба на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси не се издават, а издадените се отнемат от физическите лица при недоказана необходимост.

В разглеждания случай оспорващият в искането е посочил, че оръжието му е необходимо за самоотбрана. В жалбата, като допълнителен аргумент е посочено, че се

налага да пренася големи парични суми, във връзка с осъществяваната от него търговска дейност.

В чл. 5, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/, е предвидено, че по реда на този закон се извършват дейностите по охрана на ценни пратки и товари и самоохрана, като съответно в чл. 9 и чл. 11 от същия закон е посочено какво представлява всяка една от тези дейности.

Правилно административният орган е приел, че не са представени доказателства за извършване на транспорт на ценни пратки и товари, във връзка с изпълнението на изискванията на Наредба № I-121 от 24.06.2004 г. за реда за организиране охраната при транспортиране на ценни пратки и товари и по-конкретно за наличието на звено за охрана в дружествата, притежавани и управлявани от К., към което той няма пречка да се числи.

В тежест на жалбоподателя е да установи необходимост от продължаване срока на действие на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие. Съдът намира, че заявлението не съдържа фактически обстоятелства, които да съставляват самостоятелно основание за издаване на исканото разрешение. Предходното разрешение е издадено за самоохрана. Към искането, подадено на 19.08.2009 г. не са представени убедителни доказателства за необходимостта от подновяването му.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗКВВООБ, според предназначението, субектите, които го използват, и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. А. 2 и 3 предвиждат, че за служебни цели се използва оръжие, предоставено на юридически лица и търговци по смисъла на ТЗ за охрана собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности, а за граждански цели се използва оръжие, предоставено на физически и юридически лица и търговци по смисъла на ТЗ за самоохрана, ловни, спортни и културни нужди. Жалбоподателят е подал заявление за продължаване срока на разрешението за носене и съхранение на притежавано от него късо огнестрелно оръжие, като не е посочил данни, мотивиращи нуждата от самоохрана. Доказателствата в тази насока оспорващият представи в хода на проведеното съдебно производство, които според съда не са достатъчни, за се приеме, че са налице фактическите предпоставки за издаване на исканото разрешително.

От разпита на двамата свидетели П и К се установи, че К. притежава недвижим имот в гр. С., кв. С, на ъгъла на Б. „Гешов” и ул. „Незнаен войн”, който се използва като автопаркинг и автокъща за продажба на леки автомобили. Според свидетелят П между К. и притежателят на съседния имот „Жоро” /Г Н/ има дългогодишен конфликт, причинен от спорове за имотни граници. Паунов посочи, че е бил очевидец на размяна на обидни реплики между двамата и е чувал от К., че Н го е заплашвал, като вида на заплахата не е уточнена. Лично си спомнял, че веднъж Н размахвал пръст към К. с думите „Внимавай, внимавай!”, друг път му казал: „Ти няма да бъдеш повече тук”, като ставало въпрос за имота. П не е виждал между тях да има физически разправи – бой или нещо подобно. Нееднократно и двамата са викали полиция.

Другият свидетел К, работил като охрана в автокъщата на оспорващия, също потвърди за конфликта между Н и К.. По повод на недопускането на работници на Нинов до имота на К., изграждащи скеле на хотела на Н, последният се обърнал към свидетеля с думите: „Ще те направя инвалид за цял живот”. Кръстев си спомни за извършен палеж на кафенето и сервиза за гуми на К., намиращи се срещу автокъщата, която той охранявал. При този инцидент бил предотвратен голям пожар, а на

местопроизшествието били намерени туби със запалителна течност, която според свидетеля била предназначена за подпалване на целия паркинг.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай и двамата свидетели изложиха пред съда факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията им са последователни, ясни и непротиворечиви. От същите обаче не може да се направи безспорен извод, за това че животът, здравето и телесната цялост на К. за били заплашени или че той е бил обект на неправомерно посегателство. Тези обстоятелства се явяват материално-правните предпоставки за упражняването от страна на административния орган на дадените му от закона правомощия да издаде исканото разрешение за носене и съхранение на огнестрелно оръжие. Съдът намира, че пререканията и обидите между К. и Н, имащи битов характер не могат да се възприемат като посегателство или заплаха за живота на жалбоподателя. Дори запалването на стопанисваните от него кафене и сервиз за гуми, за което престъпление е обвинено конкретно лице, не е достатъчно, за да се приемат аргументите му за възникнала необходимост от притежаване на оръжие. Това е така, защото в ЗКВВООБ няма предвидена хипотеза, касаеща издаване на разрешителни за носене и съхранение на оръжие на физически лица за охрана на техни имущества. Физическите лица, за граждански цели, съгласно чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗКВВООБ, използват огнестрелно оръжие с определени в правилника за прилагане на закона характеристики, предоставено им за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Според ал. 2 от същата норма за служебни цели се използва огнестрелно оръжие с определени в правилника за прилагане на закона характеристики, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. Носенето и съхранението на такова оръжие, както бе посочено по-горе става според ЗЧОД, при наличието на съответните охранителни звена. Уредбата не е случайна, защото ако се възприеме аргумента на К., че имуществото му е застрашено, ще възникне логично въпроса, как той би използвал притежаваното от него оръжие – ще стреля по предполагаемите нападатели, рискувайки да ги нарани или убие и така да попадне по ударите на закона за превишаване пределите на неизбежната отбрана. Този въпрос може да бъде зададен и по повод на конфликтите му с Г Н - как биха били разрешени - може би отново чрез използване на оръжие. Отговорите според

настоящия състав на съда са категорично отрицателни.

Доводът на К., че му се налага да пренася парични суми, във връзка с осъществяваната от него търговска дейност, също не е основание не е самостоятелно основание за издаване на искания акт. Както беше посочено, не е доказано наличието на реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговите близки, налагаща необходимостта от носене и съхранение на оръжие. Ежедневното боравене с голяма сума пари, е възможно да мотивира необходимост от издаване на разрешение за носене и съхранение на оръжие за други служебни цели, каквото не са посочени в подаденото заявление. Такова разрешително не се издава на физически лица. При всяко подновяване на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие, заявителят следва да докаже необходимостта от издаването на разрешението с релевантни обстоятелства. Разрешенията за употреба, носене и съхранение на оръжие се издават за определен срок, при изтичането на който следва да се провери необходимостта от предоставяне на оръжие за следващ период.

Не са без значение и обстоятелствата, че срещу К. е имало образувани наказателни производства за престъпления от общ характер, независимо, че са прекратени с прокурорски постановления. Не се установиха данни, дали тези актове са влезли в сила към момента на подаване на искането. Наказателното производство, прекратено през 2001 г. е образувано за извършено от К. самоуправство, като причина за прекратяването е бил фактът, че жалбоподателят сам е възстановил първоначалното положение. Анализът на тези доказателства налага извода, че за оспорвания са налице данни, че не спазва стриктно установения в страната ред на държавно управление, което представлява косвена заплаха за други лица и техните имущества и дава възможност да му се отнеме разрешението за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие.

В случая е спазена целта на закона, която е осъществяване на контрол върху огнестрелните оръжия и боеприпасите – предмети със завишена степен на обществена опасност, чието безконтролното и нецелесъобразно разпространение би могло да предизвика заплаха за останалите членове на обществото. Разрешителни за носене и съхранение на огнестрелно оръжие следва да се издават на физически лица не само при доказана необходимост, но и при безупречно обществено поведение от тяхна страна. Именно в изпълнение на възложените му от закона контролни функции, ВНД Началникът на 03 РУ – С. е преценил, че не е налице доказана необходимост от съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, поради което е отказал издаването на такова разрешение.

В заключение следва да се отбележи, че оспорения административен акт, е издаден от компетентен орган. Административните органи, компетентни да откажат издаването на разрешение са посочени в разпоредбите на чл. 40, ал. 1, чл. 41, ал. 1, чл. 43, ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗКВООБ, т. е. това са органите, които са овластени да издават разрешения за дейностите с огнестрелни оръжия и боеприпаси.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспорената заповед е издадена от надлежен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид на обстоятелството, че административният орган не е поискал присъждане на разноски, съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд**

С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на Я. Н. К. от гр. С. срещу Заповед рег. № 761/12.10.2009 г. на ВНД Н. на 03 РУ-С., с която на оспорващия е отказано издаване на разрешително за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие – пистолет „Смит и Уесън”, калибър 9x19, с № РВЕ 0427.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.